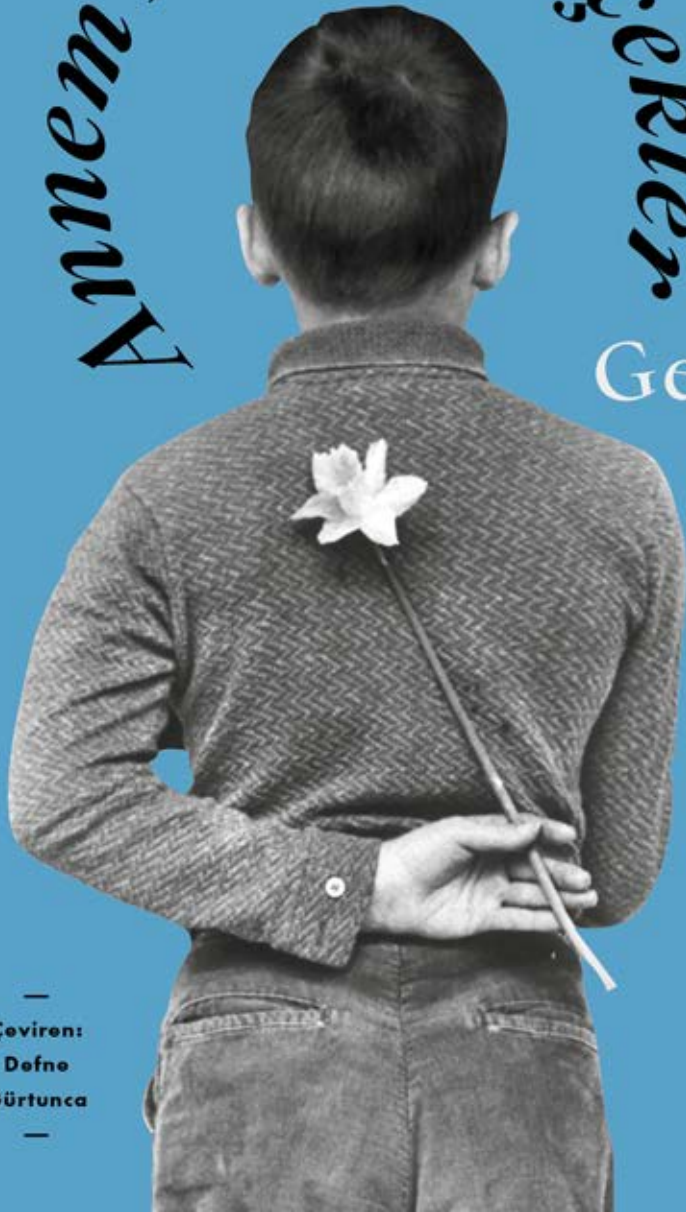

Annem Kokan Çiçekler

Genki Kawamura

—
Çeviren:
Defne
Gürtunca
—

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

ANNEM KOKAN ÇİÇEKLER

Orijinal adı: Hyakka

© 2019, Genki Kawamura

Yazan: Genki Kawamura

Jaпонca aslından çeviren: Defne Gürtunca

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kodansha Ltd., Tokyo'dan alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2022 / ISBN 978-625-8344-81-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gencer

Grafik uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Annem Kokan iekler

Genki Kawamura

Çeviren: Defne Gürtunca

 **Doğan
Kitap**

Kapıyı açtığımda karşımda sarı bir gökyüzü belirdi.

Ortalıkta hiç bulut olmadığı halde güneşi göremiyordum. Yokuştan inip yolun sonundaki köşeden sola döndüm. Hızlı olmam lazımdı. İzumi gelmek üzereydi. Boyutları hemen hemen aynı olan birkaç ev yokuş boyunca uzanıyordu. Evlerin birinden piyano sesi geliyordu. Schumann'ın *Träumerei* parçası. Çalan her kimse, parçanın ikinci ölçüsünde takılıp duruyordu.

Doğru ya, bugün piyano dersim var. Miku, fa ve re notalarına daha özenle basmalı. Olamaz, ders başlamak üzere. Ama ondan önce bir yere gitmem lazım. Nereye? Ne tarafa gidiyorum? Ah, evet, istasyonun önündeki süpermarkete. Bu gece İzumi geliyor. Ona o çok sevdiği hayaşi pilavı ve tatlı tamagoyakiden yapacağım. Yanında büyük domateslerle. Evde mayonez var mı? Ne olur ne olmaz, yine de alayım. İzumi istasyona varmak üzeredir şimdi. Alışverişimi hemen halletmem lazım. Hızlı adımlarla yürümeliyim.

Ayakkabılarımın tabanları asfalt yokuşa değdiğinde çıkan ses, kimseciklerin olmadığı sokakta yankılanıyordu. Önümde bir salıncak gördüm. Acaba demin burada çocuklar mı oynuyordu? Salıncığın paslı zincirleri sallanıyordu. Dik basamakların dibindeki küçük bir parktaydım. Parkta yıpranmış bir kaydırak, tahterevali ve salıncak vardı. Uzun basamakların ardındaki yolda kırmızı bir tren sessizce ilerliyordu. Karahindiba gibi sarı gökyüzünün altı apartmanlarla kaplıydı. Bu binaların ardında deniz olduğunu biliyordum ama o kadar bulanıktı ki göremiyordum.

“Ne yapacaksın, Yuriko?” Arkamı döndüğümde babamı gördüm. “Sakin ol, düzgün düşünmeye çalış.” Annem mendille gözlerini siliyordu.

Babacığım, anneciğim, çok üzgünüm. Ama bu çocuktan ayrılamam.

Dudaklarımı hareket ettirsem de sesim çıkmıyordu. Ağzım kupkuruydu.

“Öyle olsun.” Babam gözlerini kapatıp arkasını döndü. Annem de onu takip etti. Arkalarından gitmek istedim ama ayaklarım hareket etmiyordu.

Ne yapmalıyım? Yardım edin!

Babamı da, annemi de göremez olduğumda salıncağa çöktüm. Paslı zincirleri sallaya sallaya gökyüzüne baktım. Sarı gök cam kırılmasına benzeyen bir sesle çatladı. Çatlağın içinde beyaz bir boşluk gördüğümde yer sallanmaya başladı. Uzaktaki apartmanlar domino taşları gibi teker teker yıkıldı.

“İzumi...” ismi döküldü ağzımdan. “İzumi! İzumi!” diye tekrar tekrar bağırdım.

Ah, İzumi istasyona varmak üzeredir şimdi. Ama Asaba Bey beni bekliyor. Gitmeliyim. Beni bekliyor. Soğan, havuç ve et almam lazım. Mayonez de. Ama yetişemeyeceğim. Miku'nun piyano dersinin zamanı geldi. Träumerei'n ikinci ölçüsü. Fa ve re notalarına daha özenle basmalı. Babacığım, anneciğim, çok üzgünüm.

İçinde beyaz bir çatlak olan gökyüzü birdenbire karardı. Grileşmeye başlayan sarılığın üzerinde bir iki havai fişek yükseldi. Nedense sadece üst yarılarını görünüyordu. Teker teker patlayan bu yarım daire şekillerini izlerken gözlerim doldu.

Ne kadar da güzeller...

* * *

Eve döndüğünde annesi ortalıkta yoktu.

İzumi Kasai eski, müstakil evin girişinde ayakkabılarını

çıkartırken annesine seslendi. Karanlık koridorda sesi yankılandı. Karşısındaki salonun ışıkları kapalıydı. İkinci katta da kimsecikler yoktu. Ev o kadar serindi ki dışarıdan bile daha soğuk gibiydi. Montunun fermuarını kapadı. İstasyondan yürürken sıcak bir evle karşılaşmayı umduğu halde şimdi tir tir titriyordu.

Mutfağa döndü. Etrafta balığı andıran bir koku vardı. Annesinin mutfakta yemek hazırlıyor olmasını beklemişti ama orası da bomboştu. Floresan lambayı açtığına küçük musluğun kirli bulaşıklarla dolu olduğunu gördü. Ocağın üstünde, içinde lahana olan bir tencere duruyordu. Genelde düzenli davranan ve sık sık bulaşık yıkayan annesinden böyle bir şey beklemezdi.

Küçükken annesi hastalanıp yataktan çıkamaz olduğunda bulaşıkları İzumi yıkardı. İlkokuldan döner dönmez hemen mutfaka bir sandalye taşır, üstüne çıkar ve süngerine deterjan sıkardı. Çok nadiren bulaşık yıkadığı halde sanki büyük bir iş başarmış gibi annesine bildirir, annesi de yataktan doğrulup “Ellerine sağlık İzumi, çok teşekkürler” derdi.

Bir gün İzumi annesinin övgülerinden o kadar mutlu olmuştu ki ertesi gün de bulaşıkları yıkamaya karar vermişti. Bir an eli kaymıştı ve kendine gelene kadar yıkamaya çalıştığı çay fincanı kırılmıştı bile. Annesi bu fincanı gençken Kyuşu’ya seyahate gittiğinde aldığını, on yıldan uzun süre dikkatle sakladığını söylemişti. Sesi duyunca koşarak gelip evyenin içinde iki parçaya ayrılmış olarak duran fincanı gören annesi “İyi misin? Bir yerine bir şey olmadı ya?” diye sorarak İzumi’nin elini tutmuştu. Sanki işaret parmağına uğurböceği konmuş gibiydi; yuvarlak bir damla şeklinde kanıyordu. İzumi “Ay!” diye ses çıkarıldığı anda annesi parmağını kendi ağzına sokmuştu. Parmağının ucunda annesinin ılık tükürüğünü hissettiğinde birden suçlu hissetmiş, üzülmüştü.

Mutfağın hemen yanındaki salona girerken floresan lambayı, klimayı ve televizyonu açtı. Salonun ortasında bütün odayı işgal

eden, kullanılmaktan hafif yıpranmış bir kuyruklu piyano, yanında da küçük bir televizyon ve hoparlör vardı.

Annesinin hayatı piyano etrafında dönüyordu. Özel bir müzik üniversitesinden mezun olduktan sonra piyanist olup küçük çaplı konserler vermeye başlamış, geçinebilmek için otel salonlarında piyano çalmıştı. İzumi doğduktan sonra daha istikrarlı bir şekilde para kazanabilmek için piyano öğretmenliği yapmaya başlamıştı. “Kendisi de öğretim tarzı kadar güzel bir öğretmen” olarak tanınmış, birçok öğrenci kazanmıştı. İzumi de annesinden ders almıştı ama piyano dersi verirken annesi sanki başka biriymiş gibi katıydı. Piyano çalarken annesinden korkar olmuştu. İlkokula başladığında artık piyanoyu bırakmak istediğini söylediğinde annesi biraz kırılmış gibi “Benim sana öğrettiklerimi boş verip kendin de deneyebilirdin aslında” demiş, “ama müzikte zorlama yoktur” diyerek İzumi’yi sorgulamamaya karar vermişti.

Hafif kirli klima gürleri gibi ses çıkararak sıcak hava üflüyor, biraz küflü bir koku salıyordu. Annesini aradığında telefonu altı veya yedi kez çalıp telesekretere bağlandı.

Pencerenin yanında çerçevesiz bir fotoğraf vardı. Annesiyle kaplıcaya gittiğinde çektiler. Anne-oğul yukatalarını giymiş, kaplıcanın giriş kapısının önünde duruyorlardı. İki ya da üç sene önceydi. Belki daha da önce. Fotoğraf çekilmeye karar verdikleri nadir zamanlardan biriydi bu. Annesi, kaplıcadaki odalarına getirilen büyük istakozlu sashimileri yerken defalarca “Çok güzel. Bir ara yine gelelim” demişti. O kadar ısrarcıydı ki İzumi “Tamam ya, anladım” diye cevap vermişti. Annesi “Pardon” derken biraz gücenmiş gibi görünmüştü.

Yemek masasına oturup boş boş televizyon izleyerek fark etmeden neredeyse bir saat harcadı. Küçük bahçenin ardındaki mor renkli gökyüzünü büyük apartmanlar engelliyordu. Pencereden sokak lambalarının tek tek aydınlanmaya başladığını

gördüğünde acıktığını fark etti. Annesi neden bu kadar geç kalmıştı? Bu saate evde olacağını söylemişti. Dışarısı kararıyor, kimsecikler görünmüyordu.

İkinci kata çıkıp sırt çantasını odasındaki yatağına koydu. Liseden beri kullandığı yatağı gıcırdadı. Kitaplığında birkaç macera romanı ve müzik CD'leri gördü. Kitaplığın yanındaki eski elektrogitarı toz tutmuştu. Annesinin aldığı kahverengi bir telecaster'dı. Üniversitede dördüncü sınıftayken bir grupta çalmıştı ama performansından hiç tatmin olamamıştı.

Eğilerek dik, ahşap merdivenden indi. Annesinin salondaki kanepeye fırlatılmış atkısına bakıp girişe döndü, kanvas ayakkabılarını giyerek kapıyı açtı.

Yokuştan inip yolun sonundaki köşeden sola döndü. Acaba annesi neredeydi? Fark etmeden koşmaya başladığı için soğuğu hissetmiyordu. Sokak lambalarının ışığının altında ağzından çıkan buharı görebiliyordu. Herhalde herkes yıl sonunu kutluyordu ki binalarda normalden daha fazla ışık açıktı. Yokuş boyunca uzanan evlerin her birinden beyaz ışıklar görülüyor, televizyon sesleri geliyordu.

İstasyona doğru giden dik merdivenden inmek için ara yola girdi. Tırabzana tutunduğunda yan taraftaki parkta bir salıncağın sallandığını fark etti.

Loş sokak lambalarının altında Yuriko'yu gördü.

Sallandıkça gıcırdayan salıncağa oturmuş, uzaktaki kasabayı izliyordu. Annesini korkutmamak için sessizce yanına gitti. Profile hafiften vuran ışık sayesinde kırışıklıkları belli oluyordu. Annesinin yaşlandığını fark etti ama aynı zamanda küçük bir kız gibi saf görüldüğünü düşündü. Yakınında durduğu halde hâlâ İzumi'yi fark etmemiş bir şekilde kasabanın ışıklarını izliyor, sanki güzel bir rüya görüyormuş gibi gülümsüyordu.

"Anne, ne yapıyorsun burada?" İzumi kısık sesle sordu. Hâlâ nefes nefeseydi.

“Geri dönmem lazım.” Yuriko sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı.

“Efendim?”

“Dönmem lazım.”

“Anne, bir şey mi oldu?”

“Ah, pardon... İzumi?”

Sonunda İzumi’yle göz göze geldi. İzumi annesinin nemli gözlerindeki parıltıyı görünce şaşırды. Suratını daha önce hiç böyle görmemişti.

“Korkuttun beni. Evde değildin.”

“Üzgünüm. Süpermarkette alışveriş yapıyordum da. Yorulmuşum herhalde” dediği halde Yuriko’nun elinde hiçbir şey yoktu.

“Burada durursan hasta olursun.”

İzumi salıncağa doğru yürüyüp montunu çıkardı, annesinin omuzlarına yerleştirdi. Annesi sadece güzelce ütülenmiş beyaz bir bluz ve lacivert bir hırka giyiyordu. Bu mevsim için fazla inceydi üstündekiler.

“Ne yapmak istersin? Eve dönüp şöyle sıcak bir siyah çay içelim, hadi.”

“Soğan ve havuç almam lazım. Bir de et...”

“O zaman istasyonun önündeki süpermarkete gidelim mi?”

Çocuk gibi “evet” anlamında başını sallayıp tekrar kasabaya doğru baktı. İki yana uzanan tren yolunda kırmızı bir tren ilerliyordu. Herhalde yılbaşı gecesi olduğundan içerisinde bir tane bile yolcu görünmüyordu. Tren anormal derecede yavaş ilerleyerek İzumi ve annesinin önünden geçti.

İstasyonun önünde biraz lunaparka benzeyen bir süpermarket vardı. İçinde sadece birkaç küçük dükkânın bulunduğu bu kasabaya, yaklaşık dört sene önce büyük bir market zinciri şube açmıştı. Yemek malzemelerinden ilaçlara, günlük teknolojik eşyalardan kıyafetlere kadar her türlü ürünü satan bu mağazaya “süpermarket” demek tuhaf geliyordu. Yuriko herhalde “alışveriş

merkezi” demenin de uygun olmadığını düşünüyordu ki oraya “istasyonun önündeki süpermarket” diye hitap ediyordu.

Birkaç saat sonra yeni yıla girileceği için market bomboştu. Önden giden annesi normalden daha hızlı yürüyor gibiydi. İzumi alışveriş arabasını iterken “Bekle beni” diyerek hızlı adımlarla annesini takip etti. Raflarda baharatlar, probiyotik yoğurtlar, glutensiz ürünler diziliyordu. Bu markete en son gelişi daha dün gibiydi ama ürünlerin çoğu tamamen değişmişti.

İzumi şehir merkezindeki bir apartman dairesinde oturuyordu. Evinin yakınında düzgün bir market olmadığı için yemek malzemelerini ve günlük ihtiyaçlarını internetten sipariş ediyordu. Kullandığı alışveriş sitesinin yapay zekâ sistemi sayesinde önceden aldığı ürünlere göre bundan sonra alacağı, beğenebileceği ürünler otomatik olarak seçilip öneri olarak ekranında belirleniyordu. Çıkan önerilere basa basa hızlıca alışverişini hallediyordu.

Yuriko aceleyle raftan rafa yürüyerek “Bu da lazım, şunu da almalyım” diye diye domates ve havuçları kırmızı alışveriş sepetine dolduruyordu. İzumi hepsinden gereksiz derecede fazla koyduğunu görüp endişelendi.

Yuriko en pahalı sosisi seçip sepete yerleştirdi. İzumi “Peki buna ne dersin?” diyerek daha ucuz bir sosisi gösterdiğinde, annesi “Ama çocukken sana bu sosisi almadığımda ağlardın” diye cevap verip güldü.

“O kadar bencil miydim ya? Hiç hatırlamıyorum.”

“Küçüklüğünden beri hep aynısın. Her şeyi unutuyorsun.”

Yuriko hayaşi pilavı için kullanacağı sosa uzandı.

“Hayaşi pilavı ve tatlı tamagoyaki yapacağım. Bugün sadece senin en sevdiğin yemekleri yiyeceğiz.”

Yuriko sepeti ağzına kadar doldurup kasaya götürdüğünde cebinden cüzdanını çıkardı.

İzumi’nin yurtdışındaki bir gümrüksüz satış mağazasından annesine aldığı deri cüzdan ağzına kadar doluydu. Annesi

cüzdanı açtığında İzumi içinin fiş dolu olduğunu gördü. Annesi her alışverişten döndüğünde cüzdanını düzenlerdi ama şu an cüzdanın madeni para için ayrılan kısmı bile dopdoluydu. İzumi gözlerini annesinin cüzdanından alamıyordu. “Bu aralar hiç hesap yapamıyorum. Direkt nakit verdiğim için bozuk paralarım artıyor.” Utanmış gibi görünen Yuriko cüzdanını kapadı.

“Üçüncü kata gitsek olur mu?” dedi İzumi, elindeki poşete sebze koyarken. Poşet o kadar şekilsizdi ki devrilmek üzereydi. Paniğe kapılıp poşeti eliyle destekledi.

“Bir şey mi alacaksın?”

Yuriko’nun doldurduğu poşete yemek malzemeleri düzgünce dizilmişti. Güzel, yuvarlak bir şekildeydi.

“Ev çok soğuk. Termal kıyafet giyip uyuyayım dedim.”

“Üzgünüm. Klima biraz bozuk gibi.”

“Yok yok, ben fazla üşüyorum.”

“Soğuğa hiç gelemiyorsun, değil mi İzumi?”

“Öyle galiba” diyerek güldü. Küçüklüğünden beri soğuk havayla da, sıcak havayla da arası iyi değildi. İlkokuldayken “Ben ılık ve serin havaları seviyorum” dediğinde annesi şaşırılmıştı.

“Anne, sana da alayım mı?”

“Gerek yok, zahmet etme. Ben de başka şeyler alayım.”

“O zaman on beş dakika sonra girişin orada buluşalım.”

Yürüyen merdivenle iki kat çıkıp sıcak tutacak bir kıyafet aradı. Marketin düzenli rafları arasında yürürken rahatladığını fark etti. Annesiyle buluşalı daha bir saat bile olmadığı halde bunalmıştı. Sadece yanında yürürken bile nedense rahatsız hissediyordu.

Mesleğini seçip evden ayrılalı on beş sene oluyordu. Annesinin evinden bir buçuk saatlik mesafede oturduğu halde yıllar geçtikçe daha az ziyaret etmeye başlamıştı. Bu aralar senede yaklaşık iki kere geliyordu. Yılbaşında annesini yalnız bırakmaya içi el vermediği için onunla kutlamayı âdet edinmişti. Son birkaç senedir annesiyle konuşmaktan zevk almıyor, “Evet, aynen” deyip

geçiyordu. Yuriko'ylayken zaman bir türlü ilerlemiyor gibiydi. Acaba annesiyle konuşmayı ne zamandan beri sıkıcı buluyordu? Eskiden hep İzumi kendisi hakkında konuşurdu. Demek ki bir ara fark etmeden rolleri değişmişlerdi.

Üstünde büyük harflerle "SÜPER SICAK" yazan, termal bir mont buldu. Bedenini ve rengini kontrol ederken yan taraftaki, kadınlara ayrılmış rafı gördü. Uyumlu kıyafetler almayı biraz utanç verici bulduğu halde annesi için de aynı monttan aldı ve kasaya doğru yöneldi.

Yürüyen merdivenden indiğinde süpermarketin girişinde, elinde nergis zambağı tutan annesini gördü. Cildi bembeyazdı. Bir an kendisi çocukkenki haline geri döndüğünü sandı. Her sene okulun ilk gününde ve veli toplantılarında, öğretmen ve arkadaşlarından "Annen ne kadar da güzelmiş, İzumi" gibi iltifatlar işi-tip gururlandığını hatırladı.

"Pardon, çok beklettim mi?" İzumi yavaşça yaklaştığında, Yuriko cevap vermeyip kafasını salladı. Küçük, oval suratlı annesi, elinde çiçekle nazikçe gülümsedi.

Eve döndüklerinde Yuriko "Ev çok kirli, üzgünüm" diyerek salondaki dağınık mektupları toplamaya başladı. İzumi, "Boş ver, sorun değil" dedi ve çiçeğin ambalajını açtı. Yemek masasının üstündeki vazounun içinde solmuş bir anemon çiçeği vardı. Kahverengileşmiş yapraklarından birkaçı düşmüştü. Annesinin vazosundan çiçek eksik olmazdı. İzumi solmuş çiçeği çıkarıp sararmış suyunu musluğa boşalttı. Yeni, berrak suyun içine capcanlı nergis zambağını yerleştirdiğinde odaya birden renk geldi.

Yuriko getirdiği çamaşırları katlamaya başladı. İzumi ise poşetten çıkardığı yemek malzemelerini buzdolabına yerleştiriyordu. Pis buzdolabının içi sarılmış yemek artıklarıyla doluydu. Sebzeğin içinde kurumuş birer ıspanak ve havuç vardı. Simsiyah olmuş bir muz da iç kısımda duruyordu. Pilav pişirme makinesinin yanındaki iki küçük ekmeğe de hiç dokunulmuş gibi

görünmüyordu. İzumi poşetin içinden başka bir ekmek çıkarıp salondaki annesine seslendi.

“Anne, sence de fazla ekmek almıyor musun?”

Pilav pişirme makinesinin yanında duran üç ekmeği gösterdi.

Yuriko kare şeklinde katladığı havluları üst üste dizerken güldü. “Bu aralar biraz öyle oldu.”

“Hep böyleydin ya, anne.”

“Haklısın. Yeni bir olay değil aslında.” Önceden de Yuriko, sayısız kere, sırf İzumi lezzetli bulduğu için buzdolabını aynı yoğurt ve jambonla doldurmuştu. “Ama indirimdelerdi.”

Yuriko, İzumi’yle yer değiştirip mutfağa geçti, önlüğünü giydi. Muslukta pirinç yıkayıp küçük ocağın üstünde aynı anda haşya pilavı ve tamagoyaki pişirmeye başladı. Tencerenin altını açtı, marulları yıkadı, domatesleri kesti.

Annesi gün içinde piyano dersi verip geceleyin yarı-zamanlı işlerde çalıştığı için pek meşguldü ama hızlı yemek yapardı. Tam “Şimdi mutfağa girdi” derken birdenbire yemek hazır olurdu. Yalnız yaşamaya başladığında İzumi de aynı anda birden fazla yemek hazırlamayı denemişti ama ne yaparsa yapsın becerememişti. İşte o an “Bunu yapabilmek sihir gibi bir şey” diye düşünmüştü.

İzumi “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sorduğunda Yuriko, kesme tahtasından gözünü ayırmayarak, “Televizyon falan izle” diye cevap verdi. Dömiğlas sosunun kokusunu içine çekerek kanepeye uzanıp yılbaşı için özel olarak düzenlenen şarkı yarışmasını izlemeye başladı. Enka müzisyeni kadın grubuna destek olmak için onlar gibi kırmızı şapkalar takan izleyiciler destek çıkışlıkları atıyordu.

Acaba kaçınıcı kez annesiyle bu yarışmayı izliyordu? Bu eve ortaokul üçüncü sınıftayken taşınmış olduklarına göre, yirmi küsur kez izlemiş olmalıydı. Bundan sonra kaç sefer izleyebileceklerdi? On? Yirmi? Büyük ihtimalle otuzu geçemezdi. Annesiyle paylaştığı yolun yarısını geride bırakmış olduğunu fark etti.

Sabahları yayınlanan bir dizide oynayan bir kadın oyuncu, “Bu sene en güçlü yarışmacılarımız hep kırmızı takımda” dedi. Seyirciler, kurallara göre yarışmacıların cinsiyetlerine göre kırmızı ve beyaz gruplara ayrılması gerektiğini unutmuş gibiydi. Kuralı tekrarlayarak oyuncu da izleyenlerin gönüllerini kazanmıştı.

Gururlu bir şekilde “Aktrisler rol yapmıyorken böyleler işte” diyen patronunu hatırladı. İzumi birkaç sene önce, işi yüzünden bu oyuncuyla tanışmıştı. Bir film için yapılan bir şarkının müzik videosunda oynadığı zaman birlikte çalışmışlardı. İzumi şarkının müzisyeninin halkla ilişkiler çalışanı olduğu için çekime gitmişti. Kadın kostüm denerken de, çekim yapılırken de pek konuşmamıştı. En fazla insanlara selam veriyor ve soru sorulunca cevaplıyordu, çünkü kendisinden beklenen en basit şeyler bunlardı. Söylemesi gereken birkaç hazır cümleydi sadece. Sohbet bile etmemişti. Televizyonda canlı, eğlenceli, genç bir aktris gibi görüldüğü için çalışanların hepsi şaşırılmıştı. İzumi “Herhalde müzikle ilgili projelere alışık olmadığı için rahatsız oldu” diye düşünmüştü. Televizyonda enerjik bir şekilde gülen kız da, çekimde kimseyle konuşmayıp öylesine yere bakan kız da bu kadın için oynarken eğlendiği birer roldü belki de. Arkasından, “Yemek hazır” diyen annesinin sesini duydu.

Parlak beyaz pirinçli ve yoğun köri soslu hayaşi pilavından buhar çıkıyordu. Kosome çorbasının içinde güzelce kesilmiş şalgam parçaları yüzüyordu. Taptaze domates ve marulla hazırlanmış salata, tatlı tamagoyaki, güzel bir mor renge sahip patlıcan, havuç ve turp haşlaması. Yemek masasının örtüsü, annesinin hazırladığı yemeklerin altında kaybolmuştu. Sirkeli balık, haşlanmış balık gibi yeni yılda olmazsa olmaz sayılan yemekler de vardı.

“Gerçekten sihir bu yaptığın” dedi İzumi, sandalyesine otururken.

“Neymiş o?” diye sordu Yuriko, çubuklarını yan yana dizerken.

“Yani, ne ara bu kadar fazla yemek hazırladın ki?”

“Fazla mı olmuş?”

“Yok yok, leziz görünüyorlar.”

“Ay, ama bu sene biraz hile yaptım. Salatayı falan anca kesip süs-
ledim. Şu kurutulmuş turpları da hazır olarak aldım. Üzgünüm.”

“Özür dileme yahu.”

“Aslında hepsini kendim yapmak istemiştim.”

“Sorun değil, takma kafana.”

“Pardon.”

“Az önce ne dedim?”

“Tamam, tamam. Hadi yiyelim.”

İkisi de “Afiyet olsun” dedi. Televizyonda, yan yana oturan jü-
ri üyelerine sonunda mikrofon uzatılmıştı. Spikerin heyecanlı se-
si salonda yankılandı. Normalde yemek yerken televizyon izle-
meme kuralları vardı ama yılbaşında izleseler bir şey olmayaca-
ğına karar vermişlerdi.

Hayaşi pilavının içindeki soğan nazikçe erimişti. Sadece orta
kısmı ayrılmış havuçlar, mükemmel bir katılıkla kırmızımsı kah-
verengi sosun içine karışmıştı. Pilavla birlikte ağzına aldığında
ilk önce biraz ekşi bir tat geliyor, sonra da soğan ve dömiğlas so-
sun tatlılığı diline yayılıyordu. Kaşışını durduramıyor, yemeğini
üfleye üfleye yemeye devam ediyordu. En sevdiği yemek annesi-
nin hayaşi pilavıydı. Birden küçükken akşam yemeğini bekleye-
meyip mutfağı gözlediği zamanlar gözünün önünde belirdi.

Bir baktı ki tabağındaki yemekten geriye sadece biraz pilav
kalmıştı. “Daha ister misin?” diye soran annesine cevap olarak
sessizce “evet” anlamında kafasını salladı. Yuriko tabağını alıp
mutfağa yöneldi. Yarışma sonlanıyordu. Erkek müzik grubu, sah-
nenin üzerindeki ekrana yansıtılan havalı görsellerle birlikte şar-
kı söyleyip dans ediyordu. İzleyenler çılgık çılgılaydı. Sunucu
sahnenin en yeni model projeksiyon teknolojisinden yararlandığı-
nı söyledi ama yeni olarak bahsettiği şeyin tam olarak ne oldu-
ğunu açıklamadı.

Yılbaşı gecesi İzumi annesini ziyaret eder ama o evinde yoktur. Saatlerce aradıktan sonra onu bir parkta salıncağa binmiş halde bulur. Bu olay annesini tüketen hastalığın ilk belirtisidir. Birkaç ay sonra da ona Alzheimer teşhisi konur.

Annesinin hafızası yavaş yavaş silinirken, oğlu İzumi'nin anıları canlanır. Kendisi de baba olmaya hazırlanan İzumi, annesiyle ilgilenirken neden ondan uzaklaştığını, aile olmanın anlamını, annesiyle nasıl vedalaşacağını ve hatta vedalaştığı insanın annesi mi olduğunu sorgular.

Hafızasını geride bırakan bir insan nereye gidebilir?

